

siige, hvorfor. Der er et vist Vaand, der knytter mig til den høitærede Conseilspræsident. Han er egentlig i en vis Henseende — ja, han vil nu sagtens ikke anerkjende det, men han er min ægtefødte Søn i een Henseende, det er i de Bestræbelser, han har gjort med Hensyn til Jernbanesagen, og min Stilling til denne Sag skal ikke let forrykkes. Han har naturligvis kunnet betjene sig af den større Erfaring, man har samlet i disse Aar, der kan jo ikke være Tale om Andet. Det er den ene Side. Og dernæst kan jeg ikke negte, at det har noget forunderligt Betagende for mig at se den rørende Kjærlighed, som han har til Krigstoldloven. Under denne Krigstoldlov staar mit Navn, og jeg kan ikke negte, at, naar jeg ser, at han slutter sig med en saa rørende Kjærlighed til denne Lov, saa kan det ikke paa mig virke Andet end betagende. Forøvrigt staar ganske vist mit Navn under Loven, men den, der er Forfatter af den, er nuværende Borgmester Fenger. Men nu kunde det maaske synes, at de Organer, hvorpaa Ministeriet maa antages at udøve nogen Indflydelse, ikke hjulste Indtagelsen af mit Sæde i denne Forsamling med nogen overdrevent stor Glæde. Det kunde maaske siges, at de ikke saa sjældent give en forvrænget Fremstilling af min Virksomhed og underskyde mig allehaande Motiver, men det gjør ikke Noget. Det gjør ikke Noget, jeg er i den Henseende rykket saa langt frem i Rigeghldighed for den Art Fornærmelser, at Følelsen af, hvor ligegyldig jeg er, endog volder mig en vis Glæde. Den høitærede Conseilspræsident, ja han har foretaget flere Skridt, som jeg ikke kan billige; der er den provisoriske Finantslov, som han uden nogen tvingende Nødvendighed har givet; jeg kan heller ikke bifalde den midlertidige Finantslov, der strakte sig ud over hele Finantsaaret, og saa fremdeles. Men jeg har den eneste Grundsatning, som har ført mig gennem Livet, ud over Livets Vanskeligheder, det er den: at kunne glemme og slette. Jeg kan derfor ikke Andet end, naar den høitærede Conseilspræsident vil bruge dette Lægemiddel for Bisnesbyen og komme med en saadan Erklæring, udtale, at jeg vilde stemme for ham. Jeg kan naturligvis kun tale i mit eget Navn, jeg kan ikke engang tale i et eneste andet Menneskes Navn; men det kunde dog godt være, at Glæden over at se, at Ministeriet var skredet over fra den øst-europæiske Storvezir- og Rantslerpolitik til den vesteuropæiske Folkewilliepolitik, vilde være saa stor, at der maaske ikke vilde være saa overordentlig Mange i Forsamlingen, der vilde negte en saaledes begjæret Sum.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Berg):
Som Ordfører for Forslagsstillerne paaligger det mig vel nærmere at omtale de Udtalelser, som selve Lovforslaget har givet Anledning til. Jeg skal ogsaa deltage i den sidst udtalte Anerkjendelse af den Stilling, som det ærede Medlem fra Viborg (Klein) har indtaget til dette Lovforslag. Jeg siger ikke med min ærede Kollega fra Veile (Th. Nielsen), at det ærede Medlem staar paa samme Standpunkt som i 1866—67. Skjøndt jeg indrømmer, at der under den reaktionære Tid, som vi have levet i i de sidste 15—16 Aar, deri kan ligge en Anerkjendelse, siger jeg, at han staar just ikke alene paa det Standpunkt, men efter mit Skjøn er han villig til at gjøre de Indrømmelser, som han dengang mente, at man ialtfald for Tiden ikke kunde gjøre. Nogen nøiere Diskurs med det ærede Medlem om, hvorvidt det kan siges at have Betydning for Tanken i § 71 i Grundloven, at vi frigjøre de nuværende Byfogder for at være Borgmestere, ønsker jeg ikke at optage. Jeg tror, at det ærede Medlem, naar han nøiere tænker paa det praktiske Liv, og jeg antager forøvrigt, at ogsaa han kjennder den dagligdags Færden i disse Forhold, vil erkjende, at Byfogden derved vil blive fri for mangehaande Ting, som besværliggjøre hans Stilling og vanskeliggjøre hans upartiske Stilling og det rolige Sindelag, som kræves til Udførelsen af hans Forretninger som Retsbetjent. Naar det er udtalt, at Kommunerne burde have frit Valg af Borgmesteren til Formand, saa kunde jo saavel dette som overhovedet de Indvendinger, der ere fremsatte fra det ærede Medlem, blive Gjenstand for nærmere Overveielse — jeg antager, at man er enig med Forslagsstillerne i at lade Sagen gaa til et Udvalg —, men efter vort Forslag er der allerede Intet til Hinder for, at Borgmesteren kan blive Formand i Byraadet, thi har man en Mand, man sætter saa megen Pris paa, kan man jo overordentlig let vælge ham til Byraadsmedlem og atter til Formand for at have den Kundskab og Dygtighed, den Forening af Theori og Praxis til Brug for Kommunen, som man antager, at Vedkommende besidder; det vil altsaa aabenbart ved Brugen af vort Forslag gaa til Kommunerne selv at benytte ogsaa de nuværende Borgmestre og Byfogeder til Hjælp i saa Henseende. Med Hensyn til de saakaldte Hjemmeindtægter, saa tror jeg, at det ærede Medlem har Ret i, at de utvivlsomt ikke alle eller langt fra alle vilde kunne følge Borgmesterembedet, og dette har ogsaa været antydet i 1866—67. Men selv om det var alle, er der aldeles ikke